

Good morning, my friends. This is Dharma Espresso for today, April 17, 2018. I am going to entertain you with a story. This story took place right after World War I.

Page | 1

There was a boy named Akemi, born into an affluent family in Kyoto, Japan. During his elementary school, the little boy passed by a window shop every day. The shop specialized in making only a type of window, called “soshi” windows. Whether on his way to school or coming back home, he saw the shop owner’s middle-aged son working at their window shop. The owner’s family lived in the same building right behind their shop. The little boy enjoyed watching the workers at the window shop, admiring how those men devoted themselves to making those delicate windows, one by one. The little boy then often thought, “Oh dear, I would die out of boredom if I have to do this job when I grow up. It’s such a very dull job making one window after another, all the same windows, every day. Such a monotonous boring job!”

As time went by, the little boy grew up and his wealthy parents let him study abroad for college. Akemi was very excited and enjoyed his study in electrical engineering in France. He went home to visit his parents every year. Every year, he passed by the window shop and saw the same shop owner’s middle-aged son working there. The same man, named Hideaki.

Right after graduating from college, Akemi went home for a visit. The window shop was still there. The shop hadn’t expanded, nor gotten any smaller, either. The same old window shop! However, the shop’s owner, Hideaki’s father, had passed away. Hideaki had inherited the shop and was now in charge of the business.

Akemi married a Frenchwoman, stayed working in France, and had kids. Once in a while, Akemi would go back and visit his home in Kyoto. He saw Hideaki still there at the window shop, dedicating himself to making windows, one by one, just as in the old days.

Akemi had a very satisfied and delightful life in France, working for the government. “I am employed and holding a job here. But there is no place like home,” he once thought. He decided to take his whole family back to Kyoto and opened his own business there. He established a consultant company, specializing in electric service development. His business was successful soon after it was launched.

Every time Akemi passed by the window shop, he saw Hideaki preoccupied with, and happily making windows. Time did not change a thing at the window shop. Perhaps, it looked a little fresher with new paint and some new workers here and there. There were a few modern and beautiful windows but nothing was remarkable nor magnificent about them.

Nonetheless, Hideaki seemed very happy with life. He was always gracious to Akemi and greeted him cheerfully every time he passed by the shop. Every new year, according to tradition, Akemi would stop by to bring blessings and presents to Hideaki. Many times, the latter would beat Akemi and be the one to first bring blessings and present to him. Hideaki had an extraordinary custom of blessing neighbors and friends with his presents. Everyone said Hideaki was a very kindhearted and friendly person.

Akemi's company expanded, then suddenly collapsed. One of Akemi's associates had embezzled the company's stocks and ran off with the stolen money. The company went bankrupt and Akemi owed a considerable amount of debt. He had to sell his house to pay some of the debt and moved his family to a much smaller house. Akemi's life totally changed for the worse. His wife and he kept having arguments and his children had trouble in school. Unable to deal with the crisis, his wife wanted a divorce and to move back to France. Akemi was very upset with his life. His world was in shambles. His whole life was too much to bear with many ups and downs. He felt miserable, but somehow, Akemi found the courage to accept the situation and brought his family back to France by himself. He took care of the divorce process in France according to his wife's wishes. She took their daughter and stayed in Paris. He went back to Kyoto with their son.

Back at home in Kyoto, Akemi tried to bounce back and continued his work. He started seeing his reflection with gray hairs in the mirror. He still saw Hideaki working on those new windows diligently every time he passed by the window shop. "It has been over twenty years since my elementary school days. Hideaki has become an elderly man, but he is still the same joyful man with big, cheeky grins working every single day at his window shop." Akemi said to himself. "I had some accomplishments with what I thought was success in life, but then I got defeated in life with failures. I married and had kids, then I got a divorce. So many things have happened in my life." Akemi thought.

One day, Akemi was determined to talk to the now elderly Hideaki. He asked Hideaki, "Don't you think it's such a mundane work making those same type of windows, day after day for decades now? I would be happier with working outside of my home. Even though there are lots of challenges out there but I've got to know the true meaning of living my life. The chaos of life helped me gain life experience. I feel your window work is very tedious."

Hideaki smiled and said, "To you, it seems boring, but to me, every day is a day of challenging work. Take a close look at this window frame. The two hooks here are not exactly the same. In fact, none of these hooks were ever made the same. We cut the wood and build these window frames using only our own hands, eyes, and minds, without any help from automatic machines. This traditional method of making windows was passed down to us from our ancestors, a hundred years of experience in it." Hideaki showed Akemi a piece of his recent work. "Look at this line here. This very special cut was made with the precision that only experienced eyes and hands can produce. Each piece of wood has its own lovely

and attractive grains. The challenge is to bring out the beauty and usefulness in them. If the wood has this wonky knot, we have to cut it this way. Here is another piece of wood with different knots, we need to cut it differently. Windows come in different dimensions. It might need 7, 8, or 9 frames and we will have to make it in 7, 8, or 9 frames. So, I see the challenge with each window that I make. We have to cut down the trees out there, bring them home, cut them into small pieces vertically and horizontally, and connect and hook them together. This requires lots of thought and careful planning. I found the enjoyment in transforming this wood into beautiful windows. It's a creative project that makes me feel totally rewarded with joy and accomplishment after each window is constructed. It's such an elated and happy feeling." Akemi nodded as Hideaki was explaining, although he still did not quite understand the happiness in it.

Akemi thought hard on his way home, "This man has actually learned and done only one job in his whole life, since he was very young. For twenty, thirty years, all he did was making windows! He is not rich nor does he own many properties. He has his own family with his wife and children. He is getting into old age now with his simple life. However, he always seems much happier than me. Why has my life been so chaotic? Why have I not felt satisfied nor happy? What did I do in my life that is so different from his?" His head was burning with those questions all night. He woke up near dawn and made himself some tea. No one knew whether the moon was there or not but when Akemi looked up at the twilight sky, he suddenly enlightened. It is truly the purpose of one's life, and Akemi's and Hideaki's are completely opposite.

"Hideaki was searching for the beauty in life. He created beauty and found the happiness in doing it."

"I have always been chasing the dream of prosperity and wealth. I wanted a modern western lifestyle and to become an affluent person. I have never thought about discovering the beauty of the universe nor have I immersed myself in living in harmony with the universe. I have tried and done many different things in life and gained many life experiences. I thought I had a wonderful life full of excitement and adventure. My life's purpose has never been about seeking the beauty in life. It was only built on acquiring prosperity and wealth! All of my arguments and frustrations were about money. Even my divorce was mainly due to the money issues." Akemi cried in his anguish.

He started thinking about his purpose in life. Had he ever tried make others happy? Had he ever tried to bring out the beauty of the universe or create beauty himself? No. All he had done in his life was indulging his ego.

After all those years, he came to know the truth about life.

Thank you so much for listening to this story of Akemi and Hideaki.

I wish you a peaceful and conscientious day.

Page | 4 (* Akemi means Beautiful Dawn. Beautiful dawn does not promise a beautiful dusk. *
Hideaki means Wise.)

Dharma Master Heng Chang

Translated by Quyên Lê and edited by Cam Van.

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com.

Good morning các Bác, các Anh Chi,

Đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay.

Thầy xin kể các Bác nghe một câu chuyện cho vui.

Page | 5

Sau thời Đệ Nhất Thế Chiến, trong vùng Kyoto ở Nhật Bản có một em tên là Akemi, sanh ra trong một gia đình cũng khá giả. Khi còn ở bậc tiểu học, mỗi ngày em thường đi ngang qua một tiệm chuyên môn sản xuất khung cửa sổ, gọi là khung cửa “soshi”. Đi hay về, lúc nào em cũng thấy có một anh chàng trung niên, đó là con của vị chủ tiệm này. Nhà cũng là tiệm, họ ở phía sau chỗ bán cái khung cửa. Em thường thường đi ngang qua cũng thích thú ngắm những người miệt mài làm cái cửa từng chi tiết rất chăm chú. Em thường nghĩ: “Trời đất ơi, mình lớn lên làm nghề này chắc chết, nó chán quá vì thấy người nào người nấy cứ chăm chăm làm hết cái khung này qua đến cái khung kia, không có gì đặc biệt cả.” Em thấy chán quá!

Khi em lớn lên vì nhà khá giả cho nên được cha mẹ cho đi du học bên Tây về ngành kỹ sư điện, em sung sướng lắm. Rồi mỗi năm đều về thăm nhà, và mỗi khi đi ngang qua tiệm bán khung cửa, em vẫn thấy người trung niên. Tên anh ta là Hideaki.

Khi tốt nghiệp về lại nhà, tiệm bán khung cửa vẫn còn đó, không to, không lớn hơn, cũng chừng đó, nhưng người chủ tiệm tức là bố của Hideaki đã qua đời. Bây giờ Hideaki lãnh nhiệm vụ nối tiếp nghề làm khung cửa. Còn Akemi, sau khi ra trường, kết hôn với một cô đầm, rồi lại ở bên Tây làm việc, sinh con. Lâu lâu về lại nhà thăm gia đình, mỗi khi đi ngang qua nhà bán khung cửa, Akemi vẫn thấy anh Hideaki ngồi đó và cũng miệt mài làm từng khung cửa như ngày nào.

Akemi có một cuộc sống bên Tây rất sung sướng, làm công chức nhưng nghĩ rằng ở đâu cũng không bằng về lại quê hương nên Akemi dẫn vợ con trở lại nhà, mở công ty chuyên về tư vấn điện lực, và không bao lâu thì công ty đó phát triển. Mỗi lần Akemi đi qua tiệm bán khung cửa thì vẫn thấy anh chàng Hideaki ngồi miệt mài làm từng cái khung, không có gì thay đổi cả, có lẽ, cửa tiệm được sơn lại sạch sẽ hơn, có thêm vài người làm mới. Có những khung cửa mới đẹp nhưng cũng nghề đó, không thấy có gì đặc biệt hơn cả, nhưng lúc nào Hideaki cũng rất vui vẻ niềm nở, mỗi lần Akemi đi ngang qua đều chào hỏi cả. Nhiều khi đầu năm Akemi chưa kịp đem quà biếu Tết thì anh Hideaki đã đem tặng trước để chúc mừng năm mới. Anh ta có một thói quen rất lạ, anh cũng thường tặng quà cho những người chung quanh, bạn bè, và hàng xóm. Ai cũng nói anh Hideaki là một người rất dễ thương và hài hòa.

Công ty của Akemi bây giờ vẫn tiếp tục phát triển nhưng bất ngờ công ty sụp đổ. Thì ra người cộng sự của Akemi đã lừa và bán hết cổ phần trong công ty, rồi trốn mất khiến công ty vỡ nợ. Vì nợ nần, Akemi phải bán nhà, dọn về ở căn nhà nhỏ hơn. Do vậy vợ chồng lại lục đục, xích mích rồi con cái đi học cũng không được bình an. Trong khi gặp nhiều khó khăn phải đương đầu, người vợ đầm này quyết định ly dị để trở về Pháp. Vì vậy Akemi rất đau buồn, cảm thấy cuộc đời mình lên voi xuống chó, đủ thứ chuyện xảy ra, nhưng cũng chấp nhận và bằng lòng. Akemi đích thân đưa người vợ về bên Tây, chứ không phải là chào một cái là chia tay ngay. Về bên Tây và làm xong thủ tục giấy tờ ly dị rồi mỗi người chia nhau giữ một đứa con. Akemi giữ đứa con trai đem về Nhật, và người vợ giữ đứa con gái ở lại Paris.

Khi trở về nước Akemi vẫn tiếp tục sống với nghề của mình nhưng bây giờ tóc đã bắt đầu đổi màu. Nhìn vào gương thấy tóc đã bạc, nhưng mỗi khi đi ngang tiệm của Hideaki vẫn thấy anh

tiếp tục làm từng cái khung. Anh Hideaki bây giờ trở thành một người lớn tuổi vì từ lúc Akemi bắt đầu học ở trường tiểu học cho tới bây giờ thấm thoát hai mươi mấy năm rồi nhưng Hideaki vẫn tiếp tục làm một cái nghề đó, vẫn vui vẻ, sung sướng, còn Akemi thì thành công thất bại, thành hôn rồi ly dị, đủ thứ chuyện xảy ra trong đời.

Một bữa nọ Akemi quyết định ngừng lại tiệm để nói chuyện với anh Hideaki, thực ra với ông già Hideaki mới đúng. Akemi hỏi:

“Ông không nghĩ rằng công việc của ông mấy chục năm như vậy, cứ làm đi làm lại một chuyện, không phải là quá chán hay sao? Đối với tôi, đi làm việc bên ngoài tôi cũng sung sướng lắm nhưng thực sự có nhiều thử thách và nhiều điều làm cho tôi cảm thấy giá trị cuộc sống, tuy có những lúc thặng trầm nhưng tôi đã có nhiều kinh nghiệm sống. Tôi cảm thấy nghề làm khung cửa này của anh sao mà nó chán quá!”

Anh Hideaki chỉ mỉm cười và nói như thế này:

“Đối với bạn có lẽ rất là chán lắm đấy, nhưng đối với tôi thì mỗi ngày mỗi chuyện là cả một cái sự thử thách. Bạn coi đây, ngay cái khung cửa này, hai cái móc nối với nhau nó cũng không bao giờ giống nhau cả. Chúng tôi lấy tay cắt không cần dùng máy. Chúng tôi giữ nghề này đã được truyền lại cả mấy trăm năm nay rồi. Đây là một nghề truyền thống. Bạn coi đường cắt này rất là đặc biệt, phải cắt bằng tay, bằng con mắt của mình, và mỗi ngày là một thử thách để tìm ra cái đẹp. Nếu miếng gỗ này có cái vân như vậy thì tôi phải cắt như thế này, còn gỗ như thế kia thì cắt cách khác. Nếu khung cửa có 7, 8 khung, nếu cần 7 thì làm 7, cần 9 làm 9. Cho nên tôi thấy mỗi khung cửa là một thử thách để tôi nhìn cái đẹp, vui với cái đẹp đó và khi chuyên chú vào, tôi cảm thấy sung sướng làm sao. Bởi vì cái cây gỗ ở ngoài kia chúng tôi phải cắt đem về, cắt nhỏ ra, cắt thẳng lại, rồi làm những cái khớp để nó ghép vào với nhau. Thật là cả một công trình mà tôi cảm thấy rằng sau khi hoàn thành được thật là một niềm vui sướng, một sự sáng tạo và cả một sự tập trung nên lúc nào tôi cũng vui.” Akemi nghe Hideaki nói như vậy cũng gật đầu, nhưng trong lòng cũng không thấm lắm.

Trên đường đi bộ về nhà, Akemi mới tự hỏi: “Anh chàng này từ trẻ đến bây giờ đã lớn, đã già rồi, hai mươi mấy năm, gần ba chục năm theo đuổi cái nghề này và làm chỉ một việc. Anh ta cũng chẳng giàu, chẳng có gì nhiều, cũng có vợ, có con nè, và tuy già nhưng tại sao vẫn sung sướng hơn mình vậy. Tại sao cuộc đời mình lên voi xuống chó đủ thứ, tại sao mình không sung sướng. Cái gì làm cho mình khác biệt nhỉ?”

Akemi quay cuồng với câu hỏi đó suốt đêm. Gần đến sáng Akemi thức dậy đi pha trà uống. Có lẽ lúc đó không biết có trăng hay không trăng nhưng Akemi nhìn lên trời đột nhiên thức tỉnh. Thức tỉnh rằng thì ra động cơ của mình và của Hideaki khác nhau.

Một động cơ là đi tìm cái đẹp, sáng tạo cái đẹp và vui với cái đẹp. Còn mình chạy theo mộng làm giàu, muốn tây phương hóa, muốn trở thành người nào đó, chớ không phải là mình muốn hòa nhập với cái đẹp của vũ trụ và khám phá ra cái đẹp của vũ trụ. Thì ra cuộc sống của mình với nhiều kinh nghiệm, nhiều điều mà mình có thể gọi là đẹp bởi vì nó giống như cuộc phiêu lưu đủ thứ chuyện cả. Nhưng động cơ sống của mình không phải vì cái đẹp, mà vì làm giàu. Cho nên chuyện tranh cãi của mình thất bại bởi vì tiền bạc; và sự ly hôn của mình cũng bởi vì bất đồng ý kiến về chuyện tiền bạc mà thôi.

Akemi ngồi khóc và cảm thấy rằng bài học mà mình phải học, đã trải qua mấy chục năm đến bây giờ mới tỉnh ngộ. Thì ra động cơ cuộc sống của mình chỉ biết làm giàu, chứ không phải làm người khác vui, không vì cái đẹp của vũ trụ, mà cũng không vì một sự sáng tạo.

Cám ơn các Bác đã lắng nghe câu chuyện của Akemi và Hideaki.

Page | 7 (Akemi dịch ra tiếng Mỹ gọi là Beautiful Dawn, một bình minh đẹp. Bình minh đẹp chưa chắc là hoàng hôn đẹp. Hideaki dịch ra tiếng Mỹ, tiếng Anh có nghĩa là Wise. Có nghĩa là sáng suốt, thông thái, trí tuệ.)

Cám ơn các Bác đã lắng nghe.

Chúc các Bác một ngày vui vẻ và tỉnh.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Transcribed by by Bích Hương/Tuyết Trang, edited by Tu Tan.

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com.